

Julia Romein

Gemengde gevoelens

Villa Italia 2

1

Als Emilie het huis ziet liggen gaat er een golfje van blijdschap door haar heen. Ze is hier een paar maanden geleden overstuurd weggerezen in het holst van de nacht en ze heeft ernstige twijfels bij zowat al haar familieleden, maar ze is echt dol op het familiehuis. Het wordt prachtig omringd door bos en water en met het grote, open bordes en de vriendelijke hoge ramen heet het haar van harte welkom. Het huis heeft geen last van jaloezie of fatsoen en het is goed om terug te zijn.

Tegelijk vindt ze het ook spannend, ze heeft zich niet voor niets teruggetrokken in een Italiaans klein dorp om een eigen leven op de bouwen. Nu ze even terug is in Nederland zal het nog niet meevallen om haar bevochten autonomie en vrijheid te behouden. Ze heeft nu eenmaal een erg dominante moeder en al die dwingende sociale conventies helpen ook niet mee, maar ze is vast van plan niet te bezwijken voor de druk van buitenaf. Het gaat om haar en dat weet ze heel goed.

Haar vader wil de auto achter het huis bij de keukendeur parkeren, maar als ze langs de voordeur rijden vliegt die open en komt Florentine naar buiten gerend om haar heel lang te knuffelen. Nog iets wat ze gemist heeft zonder dat ze het heel erg doorhad, haar jongste zusje.

Ze lopen samen de grote hal in en ondanks de euforie van het weerzien voelt Emilie onmiddellijk dat er iets veranderd is.

‘Er is iets anders hier,’ zegt ze tegen Florentine en ze kijkt onderzoekend om zich heen.

‘Echt? Wat bedoel je?’

‘Ik weet niet, het voelt gewoon anders. Lig het aan mij?’ Ze hoort Florentine zuchten.

‘Nee, het is mama, ze doet anders.’

‘Anders? Hoezo?’

‘Ik weet het niet precies, maar het huis wordt niet goed schoon-gemaakt en er is nog steeds geen kerstboom terwijl het al bijna kerst is.’

Emilie kijkt haar geschokt aan. ‘Geen kerstboom?! Dat is gek.’ Zolang Emilie zich kan herinneren is de gigantische blauwspaar die in december uit het bos wordt gehaald het hoogtepunt van het jaar. De enorme boom wordt met vereende krachten de hal in getild en op kerstavond gezamenlijk door de familie versierd. Die boom is voor Emilies moeder zo ongeveer het belangrijkste wat er is en zelfs na al die jaren is het ritueel van het gezamenlijk versieren in stand gebleven. Emilie kan niet geloven dat er geen boom is dit jaar.

‘Er zijn meer van dat soort dingen, Emi, ik maak me echt zorgen. Ze is ook al drie maanden niet naar de kapper geweest.’

‘Wat! Dat is haast niet te geloven.’

‘Dat bedoel ik, er lijkt iets mis te zijn, maar ik kan er de vinger niet op leggen.’

‘Heb je het haar gevraagd?’

‘Niet openlijk, vreemd genoeg is het gênant...’

‘Ja, dat snap ik. Nou laten wij die boom dan maar snel gaan regelen, want dit is wel erg treurig.’

‘O Emi, ik ben zo blij dat je er bent! En dan ook grootvader nog in het ziekenhuis met een soort halve psychose, het lijkt wel of iedereen in de war is.’

Emilie slaat een arm om haar heen, ‘Kom we gaan eerst een vuur maken in de huiskamer en warme chocolademelk drinken, daarna zullen we eens gaan uitzoeken wat er aan de hand is.’

Wat later zitten ze met z'n tweeën in de leunstoelen voor de open haard. Het is nog niet zo laat, maar de hoeken van de kamer worden al donker en werpen hun schaduwen over de vloer. Emilie staat op en steekt de kaarsen in de vensterbank aan. Ze ziet zonder dat ze het wil dat er stof ligt van een hele tijd en als ze beter om zich heen kijkt, schrikt ze van de spinnenwebben en viezigheid langs de plinten.

Waar zou Antonia gebleven zijn? Die zou zich kapotschamen als ze dit zag, zou ze ontslag genomen hebben? Misschien heeft haar moeder nog geen nieuwe hulp gevonden. Gek is het wel, Antonia kwam vaak met meer mensen schoonmaken, als er een feest was geweest of gewoon voor de grote klussen zoals de zolder of de balzaal. Er zou toch iemand beschikbaar moeten zijn.

Ze nestelt zich in haar luie stoel naast die van Florentine en negeert de onrustige gedachten.

‘Vertel, hoe was het bij grootvader net?’ vraagt Florentine meteen.

‘Verwarrend.’

‘Ja, dat begreep ik al van mama. Herkende hij je?’

‘Weet ik niet, maar hij werd wel rustig.’

‘Dat is dan voor het eerst sinds hij uit die narcose is.’

‘Ja, dat zei mama ook al.’

‘Dat is toch geweldig?’

‘Ik weet het niet, Flo, het was net of...’ Ze stopt even omdat ze niet goed weet hoe ze het moet uitleggen. ‘Alsof hij me niet herkende. Nee, ik zeg het niet goed, hij noemde me steeds Cornélie.’

‘Cornélie?’

‘Ja, je weet wel, onze grootmoeder?’

‘Ja, ik weet het.’

‘Waarom noemde hij me Cornélie en bleef hij me maar smekend aankijken?’

‘Smekend? Hm, geen idee.’

Emilie is even stil, ze is zelf nog erg in de war van wat haar in het ziekenhuis is overkomen. ‘Hij was helemaal in paniek toen ik binnenkwam en toen hij me zag, keek hij me eerst aan alsof hij een spook zag en daarna zei hij zachtjes vragend “Cornélie”, alsof het mijn naam was.’

‘Raar, zeg.’

‘Dat bedoel ik!’

‘En toen? Wat deed je?’

‘Ik ben bij hem gaan zitten en zei dat het goed was.’

‘Dat wat goed was?’

‘Geen idee, alles. Dat het leven doorging en dat hij rustig kon gaan slapen, zoiets, alsof ik het tegen een kleuter had die bang was.’

‘Dat meen je niet, en toen?’

‘Toen werd hij helemaal rustig en viel hij in slaap.’

‘En mama?’

‘Die was er niet bij, ze stond even met de dokter te praten en omdat ik dacht dat hij nog sliep, liep ik vast zijn kamer binnen.’

‘Dus zij heeft niets gehoord?’

‘Nee, en ik heb haar niets verteld.’

‘Misschien is het ook niet zo belangrijk, hij schijnt de hele tijd iedereen door elkaar te halen, dat hoort bij zo’n delier. Als het goed is, zakt dat weg, het komt van de narcose.’

‘Ja, ik hoorde al zoiets.’

‘Leuk is anders.’ Florentine komt dichterbij en slaat een arm om haar heen. ‘Lief dat je gegaan bent, ik heb het niet aangedurfd.’

‘Dat begrijp ik, het was echt rot, ik ben er nog steeds van in de war.’

‘Blijft mama vannacht ook nog daar?’

‘Ja, hoewel ze kapot is.’

‘Wat een toestand zeg, hopelijk is het snel over.’

Emilie probeert de beklemming van zich af te schudden. Hoewel ze niet erg gecharmeerd is van haar grootvader heeft ze hem liever streng en bot dan zo kwetsbaar en verward.

‘Nu jij, Flori, vertel, wat heb je allemaal uitgespookt de laatste maanden zonder mijn beschermende invloed?’ Ze kan wel wat vrolijke roddels gebruiken nu.

‘Nee, hoor, jij eerst. Ik heb begrepen dat je het deed met een jonge god uit de Romeinse upper class...?’

Emilie grinnikt, ze had het kunnen weten. Je kunt best je moeder niet terugbellen, maar dat betekent natuurlijk niet dat het roddelen stopt. Ze begint met plezier en een beetje nostalgie te vertellen over haar tijd met Luigi, de knapste jongen van Italië, met wie ze toch heel wat avonturen heeft beleefd.

‘Waarom heb je dat in godsnaam uitgemaakt?’ vraagt Florentine haar verbaasd. ‘Doe mij zo’n kerel die meedogenloos aantrekkelijk is en steenrijk.’

‘Ja, het klinkt ideaal.’

‘Weet je het wel zeker?’

‘Dat het uit is, bedoel je?’

‘Ja.’

‘Heel zeker, hij vond andere dingen belangrijk.’

‘Ah oké, je mag mijn nummer aan hem doorgeven, hoor.’

Ze lachen en kletsen een hele tijd. Na een uurtje komt haar vader erbij zitten. Emilie vertelt uitgebreid over haar huis en haar nieuwe vrienden in het dorp en vooral over haar bejaarde vriendin en buurvrouw Bernadetta. Wat heeft ze het gemist, dit ongedwongen kletsen en lachen met haar zusje. Haar humor en lichtheid maken het leven zo overzichtelijk, alsof alles makkelijker is. En hoewel het haar zelf verrast, is ze ook heel bij met de aanwezigheid van haar vader. Ze kan zich niet herinneren dat hij zo ongedwongen en gezellig was met hen, eigenlijk zoals ze altijd dacht dat een vader zou moeten zijn.

De tijd vliegt voorbij en ineens staat Maria in de kamer om te vragen of ze een aperitief willen drinken. Emilie schaamt zich een beetje, ze heeft nog helemaal niet aan de Italiaanse kok gedacht, terwijl Maria al zo lang in hun huis is dat ze bijna familie is geworden. Ze omhelst haar stevig en blijft haar even vasthouden. Wat is het fijn dat sommige dingen nog wel hetzelfde zijn. Maria doet de lampen aan en gaat glazen en prosecco halen zodat ze een toast kunnen doen, voor een keertje neemt ze zelf ook een klein glaasje.

Als Emilie ’s avonds in bed ligt, is ze uitgeput, maar slapen lukt haar niet. Er is zoveel gebeurd in korte tijd dat haar hoofd overloopt. Ze denkt terug aan het verwarrende gesprek die middag met haar grootvader, zou hij haar echt hebben aangezien voor haar grootmoeder Cornélie? Ze lijken op elkaar, dat heeft ze wel vaker gehoord, maar waarom zou hij haar dan zo smekend bij haar naam hebben genoemd. Hij haatte haar toch? Of haatte hij haar helemaal niet? Sloeg hij haar hoewel hij van haar hield? Ze komt er niet uit en ze vraagt zich af of ze er toch met hem over moet proberen te praten. Ook maakt ze zich zorgen om haar moeder, die zo’n verslagen, uitgebluste indruk maakte, ze mopperde niet eens op haar. En ze denkt aan Max, ze mist hem heel erg. Ze heeft zich niet gerealiseerd hoe verbonden ze met hem geraakt is de afgelopen weken en pas de avond voor haar vertrek naar Nederland drong het tot haar door dat er misschien wel meer tussen hen is dan vriendschap.

Ze valt pas in slaap als ze zich heeft voorgenomen om morgen met Florentine en haar vader een kerstboom van het land te halen, want een vies huis is nog te overzien, maar Kerstmis zonder kerstboom, dat gaat te ver.

De volgende ochtend is ze vroeg wakker en redelijk uitgerust, haar Italiaanse ritme zit er nog goed in en uitslapen lukt niet. Als ze in de keuken komt, zitten Florentine en haar vader al samen te ontbijten. Dat is uitzonderlijk, zolang ze zich kan herinneren is haar zusje de laatste die uit bed komt.

‘Heb je iets belangrijks te doen, Flori? Waarom ben je al wakker?’ vraagt ze spottend terwijl ze koffie pakt en aan tafel schuift.

‘Nee, niks, ik werd wakker van de zorgen.’

‘Zorgen? Jij? Dat is nieuw. Wat voor zorgen?’

‘Om mama.’

Er valt even een stilte. Emilie kan zich maar een paar momenten herinneren dat haar zusje serieus een probleem naar voren bracht, meestal is ze te vrolijk en onbezorgd om zich in andermans zaken te verdiepen en dat heeft haar ook weleens geïrriteerd, terwijl ze tegelijkertijd jaloers was op die eigenschap. ‘Ja, ik ook,’ antwoordt ze dan eerlijk.

Ze kijken nu allebei naar hun vader om zijn mening te horen. Die weet niet zo goed wat hij moet zeggen. ‘Pa, wat denk jij ervan?’ vraagt Emilie ten slotte maar direct.

‘Ik denk dat jullie gelijk hebben. Ik zie wel dat ze door dat delier van grootvader helemaal uit haar doen is, maar ik denk dat dat niet het enige is.’

‘Hoe komen we daar dan achter?’ vraagt Emilie praktisch verder.

‘Ik denk dat we als ze vanmiddag uit het ziekenhuis komt met haar moeten praten.’

Er valt weer een stilte en Emilie weet ook waarom, er is niemand in deze ruimte die trek heeft in zo’n soort gesprek met hun moeder. ‘En waar is Antonia gebleven?’ vraagt Emilie verder.

Haar vader zucht nu heel diep. ‘Dat weet ik niet, op een dag was ze weg en ze kwam niet meer terug.’

‘Hè, ze is toch gewoon in dienst?’

‘Ja, maar je moeder wil er niets over zeggen en toen ik erover

begon, zei ze heel resoluut dat ze met de oplossing bezig was en dat ik me er niet mee moest bemoeien.'

'Dat is niks nieuws,' zegt Florentine. 'Je hebt je er nooit mee beziggehouden, toch?'

'Nee, die kans kreeg ik niet en dat vond ik ook niet zo erg. Maar de laatste weken is het wel gek. Karelkje komt ook niet meer.'

'Wat?!' Emilie kan het niet geloven. 'Wie doet de tuin dan?'

'Niemand.'

'Vandaar dat er geen kerstboom is.'

'Precies.'

Ze begrijpt er niets van. Karelkje komt al bij haar familie zolang ze zich kan herinneren. Hij hoort bij het huis of beter gezegd bij de tuin en het park. Soms komt hij met zijn zoons en soms met een heel team als er veel te doen is, maar hij is er elke week wel even, ook in de wintermaanden.

'We moeten straks echt met mama praten,' zegt Florentine, 'zullen we het samen doen?'

'Ja, goed idee, maar eerst moet er een kerstboom komen. Pa, wil jij die op je nemen?'

Haar vader kijkt een beetje verbaasd, maar knikt. 'Dat is een goed idee. Belle zal het waarderen als hij er staat als ze straks thuiskomt.'

'En ik ga zo schoonmaken.'

'Schoonmaken?'

'Ja, het is vies hier. Wil je me helpen, Flo, of heb je het te druk met tentamens leren?'

'Nee, dat niet, maar ik ben niet erg goed in schoonmaken.'

'Moet jij eens opletten, wedden dat je een kei bent als ik zeg wat je moet doen?'

Florentine zucht even, maar gaat akkoord. 'Ik weet zeker dat mama blij is als de boom er staat en het huis blinkt en schittert. Laten we zorgen dat het er fantastisch uitziet straks.'